

Slniečny zázrak vo Fatime

Radomír Malý

28. januára 2020 ✚ Cirkev ✚ Zázračné zjavenia

Zdroj: wikimedia.org

Božie zjavenie, tak ako hlása katolícka náuka, skončilo smrťou posledného z apoštolov, t. j. Jána okolo r. 100. To ale neznamená, že Boh od tej doby prestal s ľudstvom komunikovať. Dokazujú to početné zázraky, ktoré síce – na rozdiel od zázrakov uvedených vo sv. Písme – nezaväzujú katolíkov k viere, spadajú do kategórie tzv. súkromných zjavení, no jednako mnohé z nich majú nadčasovú podobu a sú kedykoľvek overiteľné, takže je ťažké poprieť ich realitu.

Sem patria napr. eucharistické zázraky na niekoľkých miestach Európy (Lanciano, Bolsena ai.), kde sa po vyslovení konsekračných slov celebrujúcim kňazom, objavilo na sv. hostii živé tkanivo srdcového svalu a pretrvalo dlhé storočia až do súčasnosti. Každý sa môže o tejto skutočnosti presvedčiť obyčajným navštívením týchto miest.

Ďalším dôkazom mimoriadneho Božieho posolstva o tom, že pravda existuje len v Katolíckej cirkvi, sú nerozložené telá svätcov, čo veda nedokáže vysvetliť (napr. vizionárka z Lúrd sv. Bernardeta Soubirous). Unikátnym je tiež obraz Panny Márie Guadalupskej v Mexiku zo 16. storočia, ktorého pôvod sám o sebe je nevysvetliteľný, navyše k tomu učenci v 30. rokoch 20. storočia objavili pod mikroskopom v oku Matky Božej celý výjav, ako vizionár Juan Diego v r. 1531 pred biskupom rozbaľuje svoju tilmu (plášť) s vyobrazením Najsvätejšej Panny. Je jasné, že v 16. storočí nikto nič takéto nemohol skonštruovať, ide jednoznačne o zázrak.

Ku znameniam tohto typu patrí i rotácia slnka na oblohe, ktorú videlo 13. októbra v r. 1917 minimálne 60-70 tisíc ľudí. Zhromaždili sa tam, pretože Matka Božia prostredníctvom vizionárky Lucie prisľúbila zázrak. Čo sa v skutočnosti udialo popisuje jeden z očitých svedkov José Maria Garrett, univerzitný profesor prírodných vied v portugalskej Coimbre. Jeho správa je tým cennejšia, že sa jedná o odborníka v odbore fyziky – a tí nie sú ľahkoverní, nota bene bol človekom nábožensky ľahostajným, a až po zážitku slnečného zázraku sa obrátil. Hovorí:

„Prišiel som tam na poludnie. Od rána padal bez prestania hustý dážď, ktorý bol sprevádzaný silným vetrom, takže hrozili záplavy. Zostal som stáť na ulici, ktorá bola o trochu vyššie ako miesto, o ktorom sa hovorilo, že tam prebieha zjavenie. Od miesta zjavenia som bol vzdialený

asi sto metrov.

Dážď udieral na hlavy čakajúcich ešte väčšími prúdmi a premočil ich odevy. Boli už skoro dve hodiny popoludní. Zrazu slnečné lúče prerazili husté mraky. Všetky pohľady sa na ne zamerali ako keby boli priťahovaní magnetom. Aj ja som sa o to pokúsil. Objavilo sa slnko s jasnými obrysmi, žiariace, ale neoslepujúce... malo prenikavú jasnosť, ktorá svojím leskom pripomínala perlu... Pripomínalo žiariace koleso, ktorého strieborný jas vypadal ako prevzatý od mušle.

To nie je poézia. Moje oči to tak videli. Toto slnko nemalo žiadnu podobnosť so slnkom, ktoré sa odrazu objaví medzi mrakmi. V hmle nebolo zahalené ani mračnou stenou ako závojom. Rýchlo sa znieslo zo svojho pozadia dole. Tento žiariaci kotúč sa prudko pohyboval, krúžil s neobyčajnou rýchlosťou okolo samého seba. To vyvolávalo v zástupe krik a strach. Slnko sa ešte viac odpútalo od oblohy a priblížilo sa k zemi v krvavo červenej farbe, hroziac tým, že všetko spáli. Boli to strašné okamihy.

Všetky tieto javy, ktoré som uviedol a popísal, som pozoroval celkom chladnokrvne, úplne pri zmysloch a bez akéhokoľvek vnútorného pohnutia ...“

Zdroj: [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Fatima_1917.jpg)

Výpovede očitých svedkov slnečného zázraku, ako ich zaznamenali vo svojich publikáciách o Fatime Američan John Haffart a Nemec Guenther Stolze, sa síce v detailoch o farbe slnka, rýchlosti pohybu apod., líšia, čo vyplýva zo subjektívnych pocitov účastníkov, ale zhodujú sa v tom zásadnom: zázrak sa skutočne udial, všetci bez výnimky videli rotáciu slnka na oblohe, jeho pád takmer k zemi a opätovný vzostup na oblohu. Obidvaja zmienení publicisti vypočuli v 30. a 60. rokoch stovky ešte žijúcich svedkov slnečného zázraku – a nebolo medzi nimi nikoho, kto by prehlásil, že nič nevidel.

Odporcovia fatimského zjavenia vzniesli proti slnečnému zázraku svoje pochybnosti. Vyrovnal sa s nimi nemecký právnik Guenther Stolze, ktorý sa tomuto fenoménu mnoho rokov venoval. Vyrástol v ateistickej rodine. Na konci II. Svetovej vojny bol ako malý chlapec schovaný so svojimi rodičmi v bunkri pred náletmi. Všetci mali strach. Malý Stolz zrazu medzi prítomnými uvidel staršiu ženu, ako sa modlí ruženec, Spýtal sa jej s typickou detskou nevinnosťou: „Vy, pani, nemáte strach?“ „Nemám chlapče, veď je tu Boh“, odpovedala žena. „Ale Boh predsa nie je,“ namietal chlapec. „Ale je, chlapče, je, slnko predsa tancovalo vo Fatime.“

Tieto slová neznámej babičky nedali od tej doby Stolzemu spať. V dospelosti sa zaoberal čím ďalej detailnejším slnečným zázrakom vo Fatime, ten sa stal jeho celoživotným „koníčkom“, zhromaždil k nemu veľké množstvo materiálu. Osobne navštívil v 50. a 60. rokoch Portugalsko a viedol rozhovory s množstvom očitých svedkov. Konvertoval na katolícku vieru.

Najčastejším argumentom odporcov bolo tvrdenie, že vraj sa jednalo o masovú sugesciu a hystériu. Stolze k tomu uvádza výpovede psychológov a psychiatrov, najmä známeho prof. Bendera, že *„...keby šlo o masovú hystériu minimálne 60 tisíc ľudí, ktorí zázrak videli, tak by to bol ešte väčší div ako samotný jav uvedených slnečných úkazov.“* Zázrak predsa nevideli len zbožní veriaci, ale i zarytí odporcovia fatimského zjavenia a nepriatelia Cirkvi, napr. novinári predných lisabonských listov, ovládaných slobodomurármi. Tí tam prišli s úmyslom „odhaliť podvod kňazov“ – a napriek tomu museli, i keď neradi, napísať článok o *„o mimoriadnych udalostiach, ktoré ale vraj veda skôr či neskôr určite vysvetlí“*.

Rotujúce slnko videli nie len všetci prítomní na mieste zjavenia, ale aj všetci ľudia do vzdialenosti cca 30 km od Fatimy vrátane tých, ktorí vôbec nevedeli, že je tam niečo takéto ohlásené, jednalo sa o niekoľko tisíc ľudí. Haffart vo svojej publikácii uvádza svedectvo jedného ateistického učiteľa, ktorého počas vyučovania upozornili deti na rotujúce slnko a pýtali sa ho, čo to znamená. Pristúpil k oknu a videl to isté, čo jeho žiaci.

Námietka sugescie a masovej hystérie sa tak stala neudržateľnou. Preto odporcovia Fatimy vystúpili v 50. a 60. rokoch s tvrdením – že sa jednalo o piesočnú búrku na Sahare, ktorú vietor zanesol až do portugalskej Fatimy. Tá vraj vyvolala ilúziu slnečného zázraku. Stolze uvádza, že bol prítomný na prednáške nejakých nemeckých fyzikov, ktorí takto argumentovali. Prihlásil sa do diskusie a oponoval, že keby sa skutočne jednalo o piesočnej búrky nad Fatimou, tak by musela byť celá dedina posiatá zrnkami piesku, lenže nič takéto tam nebolo. Okrem toho je známe, že piesočná búrka zasahuje len malú časť územia, rozhodne tak nemohla súčasne vyvádzať vo Fatime a taktiež aj vo vzdialenosti 30 km odtiaľ. Ako je ale možné, že i napriek tomu ľudia v týchto obciach tento úkaz videli? Stolzemu na to žiadny z prednášajúcich nedokázal odpovedať, jeden z nich sa dokonca zodvihol a nahnevane opustil sálu.

Stolze ďalej upozorňuje, že už v tejto dobe meteorológovia sledovali piesočné búrky na Sahare a 13. októbra 1917 tam žiadna neprebehla. Okrem toho všetci meteorológovia jednoznačne potvrdzujú, že to, čo sa v ten deň odohralo vo Fatime, je fyzikálne a vôbec prirodzene absolútne nevysvetliteľné.

Potom sa protiargumentom odporcov stalo tvrdenie, že vraj neustály pohľad prítomných do slnka vyvolal poruchu očnej sietnice, čo údajne spôsobilo ilúziu pohybujúceho sa slnka. Táto námietka je smiešna a ľahko vyvrátiteľná. 13.10.1917 predsa husto pršalo a slnko nebolo vôbec vidieť – a behom tých krátkych cca 10 minút, čo sa ukázalo, nemohlo dôjsť k poškodeniu sietnice, aspoň určite nie u všetkých. Ako je teda možné, že rotáciu slnka videli všetci, dokonca i tí, vo vzdialenosti do 30km, ktorí sa do slnka nepozerali a boli k tomu prinútení až samotnou okolnosťou jeho pohybu?

Stolze ďalej pripomína, že mimo kresťanstva sa s niečím takýmto, ako je slnečný zázrak, vôbec nestretávame. Pred r. 1917 nebol podobný fenomén zaznamenaný ani v Katolíckej cirkvi. Až po Fatime sa tieto javy vyskytli i na iných miestach mariánskych zjavení, ale nikdy nie v takom rozsahu ako 13.októbra 1917 vo Fatime.

Zostala zachovaná aj fotodokumentácia fatimského zázraku, Stolze pozná 13 fotografií, preto sa dá hovoriť o zázraku, ktorý je trvale zaznamenaný a zdokumentovaný pre všetky generácie. Fotografií bolo pôvodne omnoho viac, spravené predovšetkým reportérmi lisabonských novín, avšak boli zničené, lebo nepriatelia Cirkvi mali enormný záujem vymazať fatimské zjavenie Panny Márie a jej posolstvo svetú z povedomia katolíkov a vôbec všetkých ľudí.

K Fatime sa vzťahuje i zázrak mimoriadneho uzdravenia malého brazílskeho chlapca na príhovor vizionárov Hyacinty a Františka. Stalo sa to pred niekoľkými rokmi, keď toto dieťa spadlo z výšky cca 20 m a roztrieštla sa mu hlava tak nešťastne, že mu vytiekla časť mozgu. Lekárom sa síce podarilo zachrániť chlapcovi život, avšak upozornili rodičov, že mozgu chýbajú najdôležitejšie časti, preto bude schopný iba viesť iba vegetatívnu formu života.

Zdroj: wikimedia.org

Rodičia sa obrátili k Bohu o pomoc a prosili o príhovor oboch fatimských vizionárov, v tej dobre už blahoslavených. Chlapec sa náhle začal vyvíjať celkom normálne, ukázalo sa, že jeho mozgové funkcie nie sú vôbec porušené. Zázrak bol uznaný cirkevnou autoritou a pápež František 13. mája r. 2017 Hyacintu a Františka Martových zaradil medzi svätých.

A pokiaľ hovoríme o zázrakoch Panny Márie vo Fatime, nemôžeme nespomenúť jej predpovede, ktoré sa do detailov splnili, ako som o tom hovoril vo svojej predošlej prednáške. Nemožno ani ignorovať neočakávanú zmenu na portugalskej politickej scéne, keď bol zvrhnutý slobodomurársky režim a od r.1928 nahradený vládou katolíckeho premiéra Antonia Salazara. Portugalskí biskupi zasvätili krajinu v r. 1936 Nepoškvrnenému Srdcu Máriinu – a Portugalsko bolo ušetrené od hrôz II. svetovej vojny. To všetko predsa neboli náhody.

A predsa nastáva otázka: Keď sú všetky zázraky á la Fatima tak jasné, prečo sa všetci ľudia neobrátiť? Snáď najvýstižnejšiu odpoveď poskytuje francúzsky spisovateľ C.G. Huysmans, ktorý napísal vo svojej knihe „Pút lurdská“ tieto silné slová: *„Zázrak je umieračikom svetských vášní, pochopiteľné teda, prečo ho ľudia nechcú.“* Zázraky podobné tomu fatimskému odkazujú ľudstvu, že pravda existuje len v Katolíckej cirkvi, ktorá hlása, že Boh sa zjavil človeku v podobe Ježiša Krista, ktorý ho spasil svojou smrťou na kríži. Podmienkou k dosiahnutiu spásy je život v milosti posväcujúcej, čo si žiada zrieknuť sa ťažkých hriechov a zmeniť svoj zlý život. Práve toto moderný človek, ktorému sa ponúka pôžitok a rozkoš bez ohľadu na mravné princípy ako zmysel a cieľ jeho pozemskej existencie, nechce urobiť. Preto, keď je konfrontovaný s realitou zázraku, robí všetko pre to, aby ho spochybnil.

Na to upozorňuje i sám Ježiš Kristus, ktorý v podobenstvách o boháčovi a Lazarovi o niektorých ľuďoch hovorí: *„Neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal...“* (Luk 16,31). A u sv. Jána (12,9-11) čítame, že mnohí židia, ktorí boli svedkami toho ako Ježiš vzkriesil Lazara, sa nielenže neobrátili, ale dokonca chceli Krista a taktiež Lazara zabiť.

Zázraky prispievajú k obráteniu iba toho človeka, ktorý má dobrú vôľu a chce sa zmeniť. Pre nás katolíkov sú predovšetkým úžasnou vzpruhou a posilou vo viere. Fatimský zázrak je medzi nimi na čele. Dodávajú nám

vnútornú istotu, že to, v čo veríme a čo Katolícka cirkev od prvopočiatku učí, nie je založené na ľudských výmysloch a fantázii, ale na konkrétnych a preukázateľných faktoch. V tom je naša sila a radosť.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/slnečný-zazrak-vo-fatime/>